

13de vergadering

Dinsdag 15 december 1998

Aanvang 10.00 uur

Voorzitter: Korthals Altes

Tegenwoordig zijn 68 leden, te weten:

Baarda, De Beer, Van den Berg, Bierman, De Boer, Boorsma, Braks, Van den Broek-Laman Trip, Dees, Van Dijk, Van Eekelen, Eversdijk, Gelderblom-Lankhout, Van Gennip, Ginjaar, Glasz, Van Graafeiland, De Haze Winkelman, Heijmans, Heijne Makkreel, Hendriks, Hessing, Van Heukelum, Hilarides, Hirsch Ballin, Hofstede, Holdijk, Jaarsma, De Jager, Jurgens, Ketting, Korthals Altes, J. van Leeuwen, L.M. van Leeuwen, Linthorst, Lodewijks, Loudon, Luimstra-Albeda, Lycklama à Nijeholt, Maas-de Brouwer, Meeter, Michiels van Kessenich-Hoogendam, Pit, Pitstra, Le Poole, Postma, Rensema, Rongen, Roscam Abbing-Bos, Ruers, Schoondergang-Horikx, Schuurman, Schuyer, Steenkamp, Stevens, Stoffelen, Talsma, Tuinstra, Varekamp, Ter Veld, Veling, Verbeek, Werner, Wiegel, Wöltgens, Van de Zandschulp, Zijlstra en Zwerver,

en de heren Peper, minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, Korthals, minister van Justitie, Pronk, minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, Cohen, staatssecretaris van Justitie, en Vermeend, staatssecretaris van Financiën.

Aan de orde is de behandeling van:

- **het wetsvoorstel Alsnog toekennen van rechtskracht aan enkele planologische kernbeslissingen (Wet rechtskracht diverse planologische kernbeslissingen) (26129).**

De beraadslaging wordt geopend.

□

De heer **Zijlstra** (PvdA): Mijnheer de voorzitter! Allereerst wil ik beklemtonen dat ook wij van mening zijn, dat voor wat de betrokken planologische kernbeslissingen betreft geen rechtvacuüm dient te ontstaan. Wij zijn het dus eens met de strekking van het wetsvoorstel, al betreuren ook wij dat het op deze manier moet.

Er zijn niet of nauwelijks problemen met het opnieuw vaststellen van verlopen PKB's betreffende Waddenzee en militaire terreinen. Daar is duidelijkheid over de uitspraken, die te beschouwen zijn als concrete beleidsbeslissingen, respectievelijk besluiten. En daarom gaat het toch vooral.

Die duidelijkheid is er niet bij het Structuurschema Burgerluchtvaartterreinen en dan met name voor de luchthaven Eelde. In februari 1998 werd de aanwijzing met of zonder baanverlenging van de luchthaven Eelde verwacht. Echter, door de uitspraken in de beroepsprocedure rond de aanwijzingen luchthaven Beek werd de grondslag voor de aanwijzingen, het SBL, ongeldig. Na reparatie met behulp van het voorliggende wetsvoorstel kan de trein weer verder. De minister proeft de fijne nuance. Een aanwijzing voor Eelde zou spoedig volgen.

Het betreft eigenlijk twee aanwijzingen, een aanwijzing in het kader van de Luchtvaartwet, over de ligging en het gebruik van de luchthaven, en een aanwijzing in het kader van de Wet op de ruimtelijke ordening, voor wat betreft de wijziging van bestemmingsplannen door de gemeenten, in verband met beperkingen als gevolg van de geluidscontouren.

Het probleem is dat tijdens de beroepsprocedure de bezwaren tegen eventuele baanverlenging niet meer voor beroep vatbaar zouden kunnen zijn, dit omdat terugverwezen zou kunnen worden naar het SBL, voor het geval de uitspraken over Eelde toch als concrete beleidsbeslissingen zouden worden gezien. Het betreft de uitspraken over wenselijkheid van baanverlenging en ruimtelijke reservering. Was het SBL op correcte wijze herzien, dan was binnen de PKB-procedure beroep mogelijk geweest tegen deze concrete beleidsbeslissingen. In 1988 – dat is belangrijk – kon dat in de PKB-procedure nog niet.

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft in 1997 aangegeven dat een onderdeel van een PKB wordt aangemerkt als een besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht, indien dit onderdeel, gelet op de in de wetsgeschiedenis gebruikte term "concrete beleidsbeslissing", wat betreft drie te onderscheiden aspecten een voldoende mate van concreetheit bezit.

Ten eerste dient uit het desbetreffende planonderdeel te blijken, dat het een afgewogen beslissing betreft.

Ten tweede dient de plaats of het gebied waarvoor de beslissing geldt voldoende concreet te zijn bepaald.

Ten derde moet het beoogde project over de ruimtelijke ontwikkeling voldoende concreet zijn aangegeven.

Is aan deze criteria voldaan, dan kan een uitspraak in een PKB worden beschouwd als concrete beleidsbeslissing en derhalve ook als besluit in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht. Belanghebbenden kunnen daartegen dan beroep instellen. Interessant is, dat verschillende uitspraken in het